Dorin Streinu

Opere alese

(vol. 8)

Teologie pentru azi
București
2014

Din nesperata limbă a dezamăgirilor
[vol. 16 de poeme/ 1997]

*

Leagănul inimii

E seară de august
și gânduri vaporoase mă pierd în pădure,
în locul unde s-a născut
primăvara.

Nu înțelege apa aceasta caldă
și cea care sare în colorate
tandemuri e o reverie pe care nu o poți uita.

La colțul străzii,
o femeie tânără mă cheamă
să-mi petrec noaptea în casa ei
și sub mâna ei albă.
„Aș merge cu tine”, i-am zis eu, „dar sunt
grăbit să ajung la blocul acela înalt,
ca să fac plajă pe peluza lui suspendată”.

Mai încolo,
o vânzătoare vindea ziare
și eu cumpăram unul
pentru cerere și ofertă.

Publicitatea renegă
frumosul sărut
și caută să facă din fiecare nimic
o bijuterie de lux.

Numai aurul se vinde peste tot
și hot-doguri calde pe care
le mănânci cu poftă.

Orașul e o nimfă
cu grații divine
și în urma ei merg preoți
cu haine lungi.

Bat clopotele seara a lumină
și eu mă înveșmânt
sub un copac
și nu pot visa dulce
până nu miros
parfumul tău.

Ai un miros de floare…
și fac diferența între *a ști*
să pui în valoare și *a crește de la sine*
ceea ce ți s-a dat.

Numai ce e cultivat
răsare frumos
și umple hambarul
și aduce fericirea în suflet.

În metrou

În metrou e o muzică
simplă
care te uimește
și e cântată de o femeie
tânără.

Ea are un handicap la
picioare
și cântă la orgă
cântece de mare plăcere.

Am văzut cum era
făcută opera de artă...
care
era pusă la
expoziție.

E o trudă mare
să faci frumos
din nimic
și să te umpli de
veselia lui.

N-am putut să cumpăr
decât o carte prăfuită
de cetini,
pentru că statuile întoarse
în alb erau scumpe
și mult prea dragi
mie.

Întorsături și palate

de mărgean
îți acopereau inima.
Picioare înalte, de femeie frumoasă,
doreau să rivalizeze
cu turnurile Bisericilor.

Peste tot era frumos
să privești.

Mașinile mâncau cerul
și parcurile te devastau
cu un rap suav.

Mergeam printre oameni
ca un nou născut.

Pe străzi populate

Pe străzi e
lume multă
și peste tot o limbă de aramă
bate la ușă.

Cine îți deschide o face
spre propria lui
demnitate.

Cei mai mulți nu știu
apusul de soare
și nici mângâierea
frunții în treacăt.

Eu scriu poeme
și ele nu sunt publicate
pentru că e un timp
cu prejudecăți.

În vitrine stau îmbrăcate
femei din plastic,
de care te înfiori...
dar ele sunt *din plastic*!

Pe stradă aș îmbrățișa
pe prima femeie
și cuvintele mele
ar fi dulci ca mierea.

Să nu așteptăm
ca viața
să ne facă cu mâna!

Să ieșim noi în
întâmpinarea acestui
nou val sclipitor.

Soarele este sus
și prăvale scâncete
de copii nebunatici.

Jucării de porțelan
se înlănțuie în copaci.

Pe nesimțite
mă surprind lăsat
într-un vis
al străzilor.

Frumoasa femeie

Ce *frumoasă* a fost această
femeie când *s-a ridicat*
de pe scaun!

Cu o simplitate nemaivăzută
și-a dat părul într-o parte
și i-am văzut obrazul vioriu.

Era o femeie cu o îmbrăcăminte decoltată
și îi stătea bine părul pe frunte.
O încorona locul unde era.

Chiar dacă trenul
îi deranja buzele și
i le făcea să tremure,
ea era frumoasă.

Mai apoi nu m-a durut soarele
și l-am lăsat să avanseze.

L-am lăsat să urce cu noi
și să vadă și el
acest pământ
unde m-am stabilit.

De foarte sus
am închinat pahare rase
și am mâncat
cu lacrimi de porumbel.

Pentru că femeia era mai frumoasă,
cu piciorul mai delicat,

atunci când călca pe iarbă.

Pantoful ei înalt
o făcea o pasăre încântătoare
de la care nu mai puteai
să îți iei ochii.

Cu Georgio

Lasă-te în voia
mâinilor tale
și alunecă gândul
printre florile nemuririi!

Nu vei ofta
atunci când vei înțelege
că sunt un bărbat principial.

Vei savura sentimentul și
îți vei odihni inima.

Tocmai de aici,
de pe Muntele fericilor,
s-au dat poruncile
și ele au bucurat pe toți.

Ne-au însoțit pretutindeni
ca niște căței
care nu mai pleacă
când îți preferă alinturile.

S-au pus lângă noi
și ne-au alintat
cu cozile lor portocalii.

Teama a trecut
în spațiul culorilor
ca un evantai de păun.

Noaptea pe care
am avut-o în ființa mea

am depozitat-o în camioanele
care duc sucul în oraș.

După care, cu primul taxi, am ajuns
la Georgio, care sta la bar și
își comandase o cafea cu afine.

Am discutat puțin,
cum avem obiceiul
și am lăsat blocurile
să se odihnească
și femeile frumoase
să își îmbrace ciorapii
negri
și mulați
ca niște acorduri de saxofon.

Salutul meu pentru Izabela

Iată-mă,
ascultând orașul
și gongul trist al încăperii
singuraticului,
melodiosului său surâs
de flanelă deschisă!
Îl văd trântindu-se
în tăcerea baricadată cu fier
ca o nevrotică femeie de ciocolată.
Îi este mai ușor să se uite înapoi
și viitorul îi este mai prezent
ca geniul său.

Iată-mă,
la fel de vesel
colindând barurile,
în speranța
că voi auzi o muzică rară
și ascultând cântăreața
brunetă, cu al ei
rendez-vous de la Paris!

Parisul a ajuns și în București
și tot călătorul îi savurează eleganța.
Pe un ton docil
te cheamă la ea și îți pune
în jurul gâtului un șal alb
în semn de atenție.
Apoi te sărută
și tu îi dai bani cu supunere,
gândindu-te la lucruri interzise.

Iată-mă lângă apa Dâmboviței
sub clar de lună!
Tot cerul e o veselie
împarfumată de safir
și peste tot Îngerii
au ieșit la plimbare.

O, frumusețea e cea
pe care nu o găsești
niciodată când o cauți!

Și tu, Izabela, nu știi decât cele
mai insignifiante atuuri.

Copilul și bărbatul

Mergeam la bâlci
ca să văd un circ aparte,
o imensă expoziție
cu defecte personale.

Copiii erau puși în formol
și erau niște pui de pisică
zâmbitori.

O mână era poleită cu cancer...
și cea de la intrare îmi spunea
să nu îmi fie teamă
că *totul e bine*.

Mâncam flori de porumb
sărate și înghițeam în sec
barba unui cap tăiat
și pus la vedere.

Vedeam ce înseamnă *să mori*
și o consideram *o atracție fenomenală*.

Mă consideram *frumos*
și *artist*
și ceea ce inventam era *nou*.

Acum, seriozitatea mă împinge
de la spate și aleg
o canapea sub luceafăr.

Acum, aici,
în cea mai lină noapte,

eu evadez
spre lumea cristalină
care mi s-a descoperit.

Și gust din această bucurie,
care face din moarte
un joc frumos.

Pe câmp

Verdele frunzei transpiră
sub ceruri
și Laura sare ca o căpriță albă
prin iarbă.

E o frumusețe sidefie,
un aur preacurat peste tot
și florile sunt
mici diademe de regină.

Am venit cu mașina
și nu m-am oprit
lângă lac prima oară.

Am vrut să văd florile,
frumusețea fluturilor
care zboară
în lieduri de lavandă.

O, alcoolul frumuseții
e luxul care
mă seduce întotdeauna!

Nu scap de palmele lui
pentru mă culcă
în blânda lui zariște.

Ce m-aș face acum fără Laura!
Ea este bucuria inimii mele
și tot ceea ce am sperat să am, cu toate că
sfiala mea și-a întrecut marginile.

Acum pot să respir
și să zâmbesc
după cum îmi place.

„Laura,
numele tău îmi e *inimă*
de copil!”.

Și ea râde,
neștiind de ce o spun
atât de frumos.

Dezorientată

Am alergat împotriva
apelor încinse de ploaie
și am cântat.

Pentru că nu se poate cânta
fără să îți aduci aminte
de cât ai iubit și de cât de roșii și de
îndestulătoare erau florile.

Acum revăd albul ochilor tăi
mai discret
și lamentațiile se succed
în zone neumblate.

Fii înțelegătoare
când nu mai știi *ce vrei*!

Pentru că poți să arunci,
în grabă,
tot scheletul lumii mele
la gunoi.

Eu te proclam o femeie
cu zâmbetul calm,
care știe să vadă
roua razelor de lună
pe colțul mesei.

În marginea pădurilor
voi sta aproape de cerbi,
de apa netedă și vaporoasă.

Mă voi juca cu argintul
mașinilor de teren
și te voi aștepta.

Dă-mi un telefon
și spune-mi adevărul
care *te doare*, iubito!

Spune-mi ce distanță grea
a fost până
ne-am cunoscut noi amândoi!

Înmormântarea inimii

Mă las dus de
o mână neagră
și mă mănâncă tăcerea.

Mă scuipă viața
pe mâini și în cap mi se aruncă
vipere albastre.

Nu o mamă are
mâna mai dulce.

Întunericul e bun
și nu te înțeapă inima
cu sunetul clopotului.

La această Liturghie
nu vom mai spera
să nu murim.

Vom fi boemii curgători
ce fac apologia vieții.

Cum suntem de urâți
ne înfiorăm
dar adevărul are lacrimi.

Scrisul meu e o durere
și dacă e închisă
se transformă în disperare.

Când nu mai știi
despre ce e vorba,

o mână neagră
te împinge înapoi,
în Iad.

Sensul poetic

Am de scris
o silă enormă
și cuvintele mă sâsâie
din iarbă.

În fruntea-mi tristă
s-a înfipt neîncrederea.

Tu nu mă mai ajuți
cu un zâmbet
și dacă încerci să mă alinți
îmi ești propriul meu
vânzător.

O, liniște, ce miros
greu are viața acum!

S-a împuțit sub mine
urechea celui ce mă ascultă
și glasul lui
e un urlet subjugat.

N-am nicio vină
și nici somnul nu mă
mai tempereză cu un cer
senin.

Țipătul care cheamă
nebunia mă înfioară.

Am mai trecut
printr-un cerc al morții.

Mai m-am sărutat
puțin cu întunericul diavolului.

Acum nu mai știu
dacă eu sunt om
sau țipătul
ce mi-a luat
locul.

Anatomia poeziei

Sub cuvinte stă
durerea
și ea mă face să
mă reneg.

Nu m-am vândut
nimănui
și nu cer o răsplată
regretului.

Cel ce mă soarbe
din privire
e îngerul nopții.

El mă pune să adorm
și în trezire
să uit totul.

Acum oboseala e un
cavou
și pot trage semnalul
sfârșitului.

În nebunia mea
pot rupe acordul cu soarele
și să mă sinucid.

Dar vreau să fim prieteni
și încă puțin
să stăm tolăniți.

Eu nu îți cer nimic

și nici tu nu mă
înspăimânta
cu cuvinte de dor.

Mă reped
ca vântul în
vizuina scârbei.

Așa m-am născut în
stomacul naturii
și când visez
nu mai am aripi.

Sperietoarea din lan

Astăzi soarele e
un surâs uscat
și miroase a lenevie.

M-am pus să ascult
umbra
    și am evadat în
poezia disperării.

Numai urmele sunt triste
și tu ai plecat,
desăvârșire!

Ți s-a rupt rochia
prin mărăcini
și doar frunze verzi și subite
te mai aruncă în ochii
mei triști.

Rugăciunea mea
e o sălbatică schingiuire
și când dau de
liniște e o groază.

Nu mai am cămașa
tânărului inocent,
a aceluia ce visa iubirea cu
înfrigurare.

M-am lepădat de frumusețe
ca de un stârv preafrumos.

Acum învăț tăcut
și mă las în acordul
universului,
în muzica lui cancerată
și plină de elegii.

Acum aștept noaptea
fără candelabre
    și să se facă inima
mea pasăre,
o tristă și supremă
            sperietoare.

Statuia mea

Orice mare om e
mai puțin decât așteptam
și li se pierde suflul
în tablouri de cristal.

Când caut viața lor
parcă mă apucă
pustiul și moartea mă
aleargă în cuvinte
ca pe un pui de cioară.

Ce nu fac
        e o minciună tristă
și din adânc mă adâncesc în altul
tot mai mare.

Banca mea e tristă
și plutește în
oceanul dezamăgirii.

Nicio muscă
nu îndrăznește
să mă întrebe, discret,
ce-i cu mine.

Prietenilor le spun să
fie liniștiți,
pentru că eu mor prea curând
  și nu le va mai fi
teamă.

Mă va lua hâda de

moarte și mă va face
o statuie în parc.

Pe buzele mele se vor
spârcâia păsările
și la picioarele mele
copiii vor
pune flori proaspete
de pădure.

Seara

Tristețea țipă în haina
sărăciei
și eu o aud înverșunat.

Mâna ei risipită
nu e ascultată
și rochia ei e murdară.

Acordeonul cântă seara
dar banul vine greu
și frenetic.

Trec îndurerat
mai departe,
cu scârba feței mele prigonită.

Nu sunt bun
de viața aceasta
și nesocotesc
adevărul.

Mestec otrava pe buze
și resturile ei
îmi curg în poeme.

O leșie mai sadică
aș vrea să torn
dar inima mă spurcă
în blestemele ei.

Orice ai face
arta devine frumoasă

pe când suferința
    se înmulțește ca iarba.

Speranța e un mare
plictis și dacă ceri
unui diavol
ajutor el ți-l dă.

Tu îi ceri lui Dumnezeu
moartea
și diavolului viața.

În pudoarea curviei
tu îți speli trupul
și Crucea stă răstignită
și plânge
la întretăierea
bulevardelor.

Umbra din mormânt

Mi-am pierdut
umbra sub
o piatră de mormânt
și nu mai știu
să privesc stelele.

Trec pe lângă mine
ambulante vieți
și eu sunt numai
al meu.

M-am schimbat dintr-o
frunză dulce
în una tristă.

Am înțeles pacea
neuitării stranii
și frumusețea Îngerilor.

Reneg
pașii mei stăpâniți
de neliniște
și vârsta mea fragilă.

Reneg
soarele care apune.

Reneg
ochiul care a plâns
trista mea
suferință.

În schimbul acestora
îmi doresc
umbra.

Mortul trebuie să învie
și să îmi dea
umbra înapoi.

În ea trebuie să mă
odihnesc puțin,
ca un prunc.

Posomorât

Nu ajută neliniștea
vieții și orice pom înflorit
își scutură florile.

Goana după ceva
e de fiecare dată
pierdută,
pierdută cu desăvârșire.

Degeaba încerci să scapi.

Timpul e o reptilă
cu multe gheare
și tot îți va
zdrobi țeasta.

Dacă spui cuvinte
de amor
ele se vor transforma
în regrete suave.

Dacă ceri ajutorul cuiva
mâna întinsă
va fi o ironie gentilă.

Dacă mori ca un câine
vei mirosi a mosc
și a cimbru.

Neliniștea te face înfiorător
și iarba devine plastică
atmosferă.

Degeaba te eschivezi
în fața faptelor tale.

Nu sunt cu nimic
mai prejos decât viermii
scumpi ai pământului.

Dulceața lor te ia
în primire și îți rupe
orbitele.

Frumusețea ta devine
o campanulă de întuneric.

Devii, încet,
o mână de oase,
care miros a vin vomitat
lângă o tulpină
de trandafir.

Călătorie în cimitir

Am mers în
cimitirul iluziilor
și steagurile de luptă
erau aruncate acolo.

Dorința, vanitatea, luxul,
întunericul erau
podoabe singuratice.

Mormintele reci
nu îndrăzneau
să plângă.

Dorul lor de tăcere
era atât de adânc
încât înghețau aștrii
și lumina lor
devenea ca de gheață.

Mergeam cu teama
să nu trezesc admirații.

Eu mai puteam
să-mi duc mormântul
în pelerinaj de seară.

Crucile
nu mai puteau
călători prin
cerul inimii.

Unele din ele

erau secătuite
și bătute de vânt,
stând într-o liniște
multă.

Am luat steagul
dar nu mai era
al meu.

Eu aveam o perspectivă
nouă a surâsului
de seară.

Evadatul

Am evadat din iad
și nu mai am
plăcerea de a mă
bucura.

Iadul e o concretă
sălbăticie
și cine scapă de el
e mai puțin om
și mai mult fiară.

Sub calmul său
se ascunde abisul
și el va sări
în aer într-o bună
zi.

Bucură-te că nu ai
văzut moartea
cu sufletul
ca mine și
nu ai sărit din iad ca
într-un lac prea liniștit.

E adevărată
viața care nu s-a temut
de nimic și a biruit
întotdeauna.

Dar nu e pentru toți
să moară dintr-o durere de
cap sau dintr-o vorbă

aruncată cu dispreț.

Acum îmi îndrept mâinile
și vreau să mai văd
dacă mai știu ce e liniștea.

Vreau să mai
văd
liniștea de după iad
și dacă nu amețesc
și cad înapoi.

A doua oară ești mult
mai singur
și dacă voi cădea înapoi
e deja un loc pe care îl cunosc
și în care m-am sărutat
deja cu diavolul.

Mortul

Un mort nu mai este
iubit de nimeni
și pe el nu-l mai ține
nimeni în brațe.

Noaptea pentru el
nu mai e un somn
ci un ospăț
al tăcerii.

El nu face nimic
mai mult
decât tăcerea
și numele lui este
uitat între alte milioane
de nume.

Cel care a știut
să mintă istoria
este acum
un simbol al ei.

Pe motiv că e
mare geniu
nu este uitat
și numele lui e mai mult
o mirare decât o plăcere.

Le e teamă
să se pună
în locul lui și să-i
fure suferința.

El rămâne singur,
ca întotdeauna,
și nici el nu știe
de ce este
atât de admirat
de urmașii lui.

Suferința lui e un motiv
de vorbe goale
și iubirea lui un motiv
de râs și de complezență.

El privește tăcut...
și tocmai această tăcere
sperie și mai mult.

Pecete

Tataie și mamaie
am cumpărat
o oaie
netunsă și nevândută
pe un cer cu soare.

Oaia este o noapte linsă,
iar eu sper
să nu mă mai *încurc*
printre străini.

Ioana

Ochiul stins
ce l-am prelins,
m-a durut și m-a trăsnit
cu mâna într-un pian,
într-o seară
boemă.

Tu ai fost partenera
morții mele
și nu m-ai
întrebat niciodată.

Doina

În suflet
cu scaunul,
plumbul raza și-a tot rupt,
mai tot de pupat
și nuntă.

Căci o doină e o palmă
usturătoare.

Ana

Cetatea m-a supt
de raze,
m-a dat la foc
și nămol.

A strecurat rana
mea albă
și m-a dat în foc.

M-am făcut *foc*
și tot am rămas.

Neschimbare

Îmi e teamă când
călătorul are aceiași ochi,
când zeama soarelui
nu mai e acră.

Mi-e teamă că plouă
și nu mai se surâde
mortul.

Ah, mi-e teamă
că trece timpul
fără pasageri!

În vânt

Vântul bătea
a șarpe
și se încolăcea,
se făcea pod
peste care nu trece,
mamaie!

Pe pod nu se
trece în zbor!

Pe pod nu se trece
chihotind!

Eu vreau *să spun*
dar nu mă lasă vântul, el...

Aerian

Mai rar de
o frunză.

Mai rar cu câteva nopți.

Numai Shakespeare
este mai rar
și mai flămând cu
încă un străin.

Condiție

Ce să faci
când nu te mai
însori cu o margaretă!

Mănânci și bei
și cânți
și aștepți zăpada.

Bea și rupe
zăpada
în obrajii copiilor!

Amintește-te înainte ca
să nu mai fii!

Impuls

Floare, cât de nins
mă simt în august!
Vecina mea și-a
lătrat câinii spre mine
și mi-a pus gâtul gol
lighean de spălat pe
față.
Ea m-a împins
în bezna străzii
și eu am țipat
înfuriat ca un om al lui
Baudelaire.

Peisaj de seară

Seara fumează orașul, copiii...
și ei tresar în geam.
O fată e tristă
ca o sinucidere.
Este mila mea
în sânul ei,
în picioarele ei întinse
la soare.
Seara se aseamănă
cu o petală
iar eu sar în primul ei copac.
Pentru că o fată
e tristă ca
însingurarea nopții.

Solipsism

Îmi e dor
de spatele lucrurilor
și de ciocănitul pietrelor seci.

Pe marginea lumii
respir eu
și acolo mă agăț
de mine să nu cad.

Oricine cade
știe să cânte.

Oricine?!...

Dungat

Îmi placi
în fusta
cuvintelor.

Ca zilele negre
trec,
ca zilele negre
mă întorc.

O zi albă e o scrisoare
ce nu se mai scrie
și nu mă mai doare.

O întâmplare

Mă înghite
un cal
și răsuflu tihnit.
Ce mort alb!
Ce moarte perisabilă
are pasărea!
E de ajuns să fie
provocată la moarte
că ea și acceptă.
Pasărea e stranie
și e înghițită de un cal
fără picioare.

Dimineață

Deșteaptă-te sânge
și sari în rimă,
ca vântul ce mă alină,
ca o pleată de mălină,
lină
și prea lină.

Acum e nevoie de cântec
și să jucăm
până ne-am face
iarăși
cuminți.

Pe cai, aiuriților de seară!

Pietruită

Am cântat cu blana ruptă,
pedepsit de mare.
Peștii m-au hrănit.
Dar gata,
gata cu sâmbăta morților!
M-am născut
și nu mai mor.
M-am născut
și nu mă mai reped
ca o casă
să mă părăsesc.

Poem de 25 august 1997

Pământul e întinderea
ce mă lasă gol.

Și când vreau să fac ceva
nu mai am timp să
privesc în urmă.

Interval

Exuberanță
pentru o carte am cântat.
Când venea seară
era boală.
Când cădeau stelele
erau ale mele.
Am deschis cartea
și n-a mai plouat
și nu s-a mai făcut ziuă.

Auzul fin

Eu nu te aud.
Tu vii să îmi
vorbești dar eu
nu te înțeleg.
Spune-mi ceva
pentru că eu tot nu
te aud!
Spune-mi ceva
ca să nu te aud!
Spune-mi ceva
ca să te văd,
măcar să îți
văd chipul!

Zeul care venise

Veneam ca un zeu
pe șosea și m-am lovit
de o turmă de himere,
cu spatele retezat
după stele.
Luna strălucea și
își avea ochiul o cursă,
în care eu cădeam
nestingherit,
așa cum cade vita
ucisă pe la spate.
Veneam și nu îmi
era dor decât de Raiul
pe care-l uitasem.

Boemă

De aș fi mai trist
mi-aș face din noapte
derdeluș
sub care să pot vomita.

Am murit acum,
nu mai e loc pentru
comentarii...

De aș fi trist
aș mai cânta,
dar nu mai înțeleg
nimic.

Antichitate

Când nu cânți
picură marea și
corăbii se scufundă.

Pe fundul oceanului
sunt numai
comori de mare suflet.

Cine speră să le
găsească e un nebun
de legat.

Contradicția lui trei

Mihail[1], mă strigă
Nichita[2] în Dorin[3]!
Și de atâta trei
se pot bea ape fără țărmuri.
Un cer se aruncă
pentru un altul.
O mamă moare
pentru alt
mormânt.
Mă strig în această
furtună și marea îmi răspunde
cu toți peștii ei
într-o singură răpire.

---

[1] Mihail Eminescu.
[2] Nichita Stănescu
[3] Dorin Streinu.

Ipostază

Fruntea-mi s-a lovit
de aștri
și aștrii au împins cerul
sub degetele mele de
la picioare.

Funeram

Ninge peste ape,
ninge peste mormântul
cu lumină.
Țâța cerului am lăsat
să fie suptă
în amintirea mea.
Ninge peste cer
și eu tot mai
dorm
în mormânt.

Echidistant

Dacă nu aș ști
nu aș fi trist.
Cât știu că adevărul
nu e prea alb
nu pot să mă bucur.
Cocoșul stă tăiat
și nu poți mânca fericit
și nici nu te poți juca
cu cățelul prin curte.

Istorie comparată

Copilul nu se teme
că vine seara.

El mănâncă
și nu întreabă de ce a apus soarele.

Tânărul nu întreabă de
ce nu mai este soare.

El așteaptă noaptea
și nu vrea să se mai
facă ziuă.

Omul caută să vadă
umbra
dar ea stă în umbră.

O, ce sec mai e capul
care știe multe!

Între doi

Pe brațele ei ne-am
mirosit
a mormânt
și a sunat ceasul,
ora fixă a gurii.
Eu într-o gară
iar tu în alta.
Eu tremurând
iar tu plângând
pe Dumnezeu.

Mic dejun

Cafeaua de azi
s-a răcit cu un nor
și mi-e să mor.
Stau tulburat
și rănit în nor
și mi-e să cobor.
Aș fi vinovat
că sunt viu
și tot nu înțeleg
cum.

Așteptare

O emoție ne-ar
face să explodăm.
Inima mea e un
vulcan
și se face că tot nu știe.
Spune-mi că
nu știi cum eu sufăr!
Spune-mi că
suferința mea îți e necunoscută!
Orice țară e frumoasă
fără să o știi.

Plan simbolic

De urlat mă simt
o mare
sperietoare,
cu gâturile rupte și
prinse de trenuri cu aburi.

Reverie

Cuprinde-mă de gât
în păianjenul serii
și să murim asfixiați
ca două mori de apă
pe două
punți de vapor!

Miraj

Sunt singur,
atât de îndepărtat de primul om,
încât Îl văd
pe Dumnezeu în
casa vecină.

Divagație

Spațiul e o scroafă
cu zece purcei
și eu o privesc înmărmurit de
umbre, ca să mă descalț
de primul pantof
al meu,
de nu m-aș mai
descălța
și de al doilea.

Sacrosanct

Pe anul sfârșitului
m-am simțit izgonit,
ca un paradis
fără locuitori.
Copiii au lătrat la
mine ca la un tată
vitreg.
Eu însă am simțit
că nu mai poate soarele să apună
și am fost bucuros[4].

---

[4] Am semnat acest volum de versuri, în finalul manuscrisului, cu: *Dorin cel străin de poezie și foarte intim cu ea*. Volum terminat în ziua de 16 septembrie 1997. Acest volum de versuri a fost redat *în mod parțial* aici.

Călătorului fără pat
[vol. 17 de poeme/ 1997]

*

Maslu

Sunt obosit. S-ar putea să
nu avem nicio șansă.
S-ar putea să murim visând
și nimic să nu se întâmple.
Sunt gol. Nimic din
ce am crezut că rămâne
nu a rămas. S-a dus
tot farmecul florilor.
S-a risipit toată măiestria
și tot harul cuvintelor.
Sunt singur. Nimic din
ce m-a purtat toată viața
nu mai revăd. Și totuși
trăiesc, uitând să
înțeleg de ce toate astfel.

Variație

Urcat în gândul straniu al neliniștii
par un aviator uitat,
        o mână țeapănă împreunată
           cu părul tău.

Par livid și nesimțitor.

Pe lângă mine trec
vehicule galbene
și roșii,
negre și infinite.

Eu nu mai văd niciunul.

Numai tu le vezi
pentru mine și pentru tine.

Apocatastază

Durerea, când nu mai e cuvânt,
e un munte.
S-a urcat deja în tine
și nu se va mai da jos.
Ea nu uită că tristețea e
carnea ta.
Ea nu uită că din două ape
doar una este cea pentru
pescuit.
Durerea e un gând
suplu ca neantul.

Neînvinuit

Boala mea e
un acord de chitară,
o aruncare în nori
și apoi *tăcere*...

Mă minte și
mă îngrijește deopotrivă.

Mă împacă cu mine
și apoi mă părăsește.

În urma ei văd
dezamăgirea și,
aruncat la coș,
nu mai pot să mă vaiet.

Talisman

Nu mai folosesc cuvinte mari.
Mi-e teamă
să nu mă încurc în ele.
Uit, de cele mai multe
ori, că e *prea puțin*
și e *prea devreme*.
Moartea mea mă cheamă
și eu nu fac nimic
ca să o aud.

Zbor

Despărțirea de tine
e o traumă vie.
Ea nu mă poate
aprinde și nu mă
poate stinge.
Ard în tăcere
și trupul meu devine
o apă.
Însă sufletul meu,
pe zi ce trece,
e tot mai luminos.

Un pahar

Voi bea
să-mi treacă de singurătate
o salcie,
cu plete multe și bogate
în care te afunzi.

Voi bea seva lacrimilor,
orizontul senin al apelor.

Voi bea în sănătatea voastră
și nu voi saluta
pe cei supărați sau triști.

Spațiul vast

Ochii mei
m-au durut adânc,
ca un poem ce nu se mai începe.

Au lăcimat
și m-am simțit singur,
pustiul săltând
în inima mea.

Dacă vrei să îi auzi,
mare,
alungă valul tău de apă
și dă-mi iubirea nemărginirii!

Un fulg

Cuvintele nu sunt
statuile nimănui.

Ele nu sunt
cerurile nimănuia.

Eu nu sunt iepurele
fiecărui anotimp.

Memorie

Suflete,
mâna nu te poate prinde
și nici aripa
nu-ți poate croi colonade!

Eu te liniștesc cu lacrimi
și te spăl cu parfumuri
de claviaturi clare.

Eu te înalț dincolo de
lumină, dincolo de paradigmă,
dincolo de inimă.

Tu răcorește-ți pașii
și fă-mă supus
florilor.

Sincer

Nu m-am jucat
cu fusta ninsorii
și nu m-au prins zorii.

M-am depărtat atent
și am venit ca o
lacrimă de dric.

Cine m-a prins
de mână n-a fost atent
și i-a căzut nasul.

Desigur, o mâncare ca
aceasta este o aventură.

Uitat

Ți-am scris despre mine
și despre tine.
Ți-am spus că seara
mă tulbură vioara.
Ți-am spus că sunt
liniștit și te rog
să mă vezi.
Ți-am spus toate acestea
și am uitat să-ți dau
inima.
Era cel mai important.

Tu

Tu ești pustiul meu.
Tu ești aroma mea nebună.
Tu ești pleoapa stelelor portocalii.
Tu ești vaporul încărcat cu înțelepciune.
Tu ești și nimic în afară
de tine.

Călătorie

M-am văzut statuia
morților din pământ,
uraganul cu șoapte de înviere.

M-am găsit printre clovni
ca o Biserică cu vitralii înalte.

M-am călătorit cu apa uitării
și am prins pești
răpitori.

Eu am fost răpit
de sub lumina stelelor
și am fost dus
într-o pajiște a oglinzilor.

Coincidență

Tu găsești în mine lacrimi
înflorite și nu știi ce să crezi.
Tu ai vrea să-mi spui
adevărul nopților tale
dar nu știi ce să crezi.
Gândurile mele
ți se par prea înalte
dar nu mai știi ce să crezi
despre mine.
Eu știu ce se întâmplă cu tine
dar nu pot să cred în nimic,
pentru că sunt în stare să mă stabilesc
ca un copac spre soare.

Nedelicatețe

Cunosc părăsirea ploilor,
mirosul subțiat al florilor.
Cunosc și mă doare sărutul
tău inopinat.
Nu ești delicată ca marea
care îmbrățișează țărmul.
Nu ești delicată ca steaua
care luminează fruntea.
Tu te grăbești când nu e cazul
și insiști când
e prea târziu.

Dacă...

Dacă aș mai fi fericit
te-aș iubi fără să mă
gândesc la nimic.
Aș fi un nebun simpatic,
un nebun care are ochi
numai pentru tine.
Aș fi un bărbat frumos
și, în același timp,
un copil,
un copil inocent ca focul.
Dar știu ce mare dor e să simți depărtarea
când aș vrea să îți sărut trupul.

Enumin

În fiecare tistețe
a murit un copil,
a murit o alarmă de gradul doi,
a murit o salcie la mal,
a murit o mamă plângându-și
iubirea.

În fiecare gând
a murit un cal șchiop,
a murit o nălucă pe câmp,
a murit o duminică cețoasă,
a murit un stâlp de telegraf.

În fiecare secundă
a murit un cântec năvalnic
care nu și-a terminat
fericirea.

Sonet

Vezi
ce crezi.
Vezi ce
nu se lasă privirii tale
plăpânde.

Rugă de seară

Prietenia e prima armă.

Ea sună în valuri
și trezește
cântecul vesel.

Ea este prima sobă
la care te încălzești.

Doamne, cel mai mult
să-mi dai prieteni
și mai puțină bogăție!

Cosmicism

Bate ora-n geam nebună
de te tulbură de dor,
steaua ruginită-n apă
peste brațul tău de copil.
Eu o privesc nestingherit,
ca o luptă de cocoși
îmi e inima.
Un gând se plânge
iar alt gând e mult prea
vesel.
Bate inima-n claviaturi,
în poarta cerului
prea deschisă.

Claritate

Mai pot să clădesc
palate din nori
și fiecărui trecător
să-i zugrăvesc liniștea serii.
Tinerețea mea
e o formă de relaxare.
E întotdeauna șocantă
și mă umple de vise.
Eu mă cred o noapte
care nu mai visează înăuntru
ci în afară.

Ecoului

Teme-te de mâna
cu care te rog!
Sunt cel mai febril ochi
și mă rog cu sfială.
Vreau să ajung la tine,
la liniștea cu care ne-am
înspăimântat.
Tu nu da
înapoi și nu mă alunga
ca pe un câine jegos.
Sunt iubitul tău
și un tumult de neguri.

Ție

Obrazul tău s-a așezat
pe liniștea mea.
E o nouă intoxicare
cu liniștea stelelor.
Te prefaci că ești somnoroasă
dar mă privești pe furiș.
Obrazul tău,
pus pe inima mea de
elefant.
Nu mai am cuvinte
cu care să te iubesc.

Invocație

Taci și ascultă,
iubito! Mor morții
și plânsul lor se aude
ca o pană de vultur.
Mor în buzele lor
terfelite, în zeama
lor aristocratică.
Mor ținându-se de
mână, parcă să nu se
termine ultimul sărut.
Tu nici nu știi
cât regret există în omul
care nu mai are decât
propria sa moarte.

Canion

Ultimul poem e un
mut.

El spune prea puține
lucruri
și prea multă tăcere.

Busolă

Să nu ne mai spunem
„dumneavoastră” ci să ne
spunem „tu”.
E mai corect pentru amândouă
templele.
Eu mă consider o sărbătoare
pe când tu ești un păcat.
Amândoi suferim din
aceleași cauze.
Să nu ne mai prefacem
și să ne numărăm ochii
așa cum sunt ei.

Gând

Cine nu mai are de spus
începe
să moară vorbind.

Fățărnicie

Ai mâncat din mâna lui.
Ai mâncat și nu te-ai săturat.
Nu i-ai mulțumit, prietene,
nu i-ai spus cine ești tu.
Ai crezut că poți fura
și te poți ascunde.
Ai crezut că ceea ce furi
nu poate fi văzut și,
probabil, soarele va uita totul.
Dar eu te-am văzut
și mi-a părut rău că ai mâncat
din mâna lui.
L-ai necinstit și pe el și pe tine.

Consecințe

Dacă ești singur au murit zugravii
pictând pereți.
Dacă ești singur au căzut din
copac stele.
Dacă ești singur ursul
nu mai merge după miere cântând.
Dacă ești singur poți
fi prudent ca un uliu
la trecerea de pietoni.
Dacă ești singur ești prietenul
celor ce se îmbată vorbind
cu nefericirea.

Succesiune

Cândva cuvântul meu
nu va mai spune nimic.
Eu voi fi doar un biet mormânt
și mormintele nu reclamă.
Atunci nu-mi va păsa
dacă sunt stropit cu suc
și nici dacă mâncarea îmi
lipsește.
Atunci totul depinde de voi,
de cei care mă urmați.

Ora infinitului

Oricât aș întoarce ceasul
o clipă nu va mai suna.
Va tăcea ca într-o catastrofă
seninătatea animalelor.
Voi porni peste crucea mea
și unde mă voi opri,
acolo îmi voi face o casă,
care va aminti de cea
pe care am părăsit-o.

Portret frugal

Plâng cum plâng
morții.

Mă vaiet de foc
și de apă.

Ceea ce mi se dă
nu mă poate opri.

Dacă am văzut zâmbetul
nu mai pot fi oprit
să-l iubesc.

Uitarea

Frumusețea mea se uită.
Tot ce nu am avut se uită.
Tot ce am avut și n-am semnat se uită.
Tot ce am fost eu se uită.
Până la urmă și eu mă voi uita
de mine.

Mărturie personală

Tu mă vezi un munte.
Ea mă vede un cal.
El mă vede un iubit.
O arătare ciudată nu mă
vede în niciun fel
și nu-i pare rău.

Fapt autentic

Eu știu ce nu se mănâncă.
Suntem prea flămânzi
și nu știm cât de buni suntem.
Ne e teamă să recunoaștem
că dulceața nu e un fagure.
Ne e teamă să rupem
liniștea și să spunem ceva.
De aceea eu sunt trist.

Un sentiment dintr-o biserică catolică

Stam sub cupolă
și mă simțeam singur.
Statuile mă priveau
cu dispreț și eu nu îndrăzneam
să le provoc.

Strada principală

Pe stradă
sunt bun cu lacrimile.
Mă îndoi de mijloc
oricând simt urma
lor.
Dacă aș fi o statuie
aș putea să mai plâng?

Ars poetica

Mă bucură sarea care
nu ustură.
O accept convins
de farmecul ei.
Mă bucură sărutul
dat cu bucurie.
Îl accept convins
de sublimitatea lui.
Mă bucură palma dată
cu dragoste.
O accept convins
de sfințenia ei.
Mă bucură omul care
se simte om.
Îl accept fără
cuvinte.

Circumferință

Sunt nou ca
pământul.
Orice nou-născut spune
că e primul pământ.
Orice femeie care iubește
crede că e singura femeie
care știe ce e dragostea.
Orice bătrân care moare
crede că el e primul.
Dar nimeni nu e primul
înainte ca să fie pământ.

Viață poetică

Am o poveste cu
umor.
Au râs toți de ea.
Dușmani și prieteni au râs.
Când am râs eu
li s-a părut tuturora că e *o*
greșeală.
Mă confundaseră
cu statuia mea.

Predoslovie

Nu e bine să te
rogi pentru tine.
Când e vorba de tine
nu știi ce să spui.
Pari să ai totul
chiar dacă nu ai ceva.
Roagă-te pentru celălalt!
Rugăciunea pentru el
te va face *să gândești*
la ceea ce spui.

Gând poetic

Sunt seri care te fac
să respiri copacii
și din ei să iasă poeme
golașe de insomnie.

Tu

Ești crudă ca strugurii.
Ești nisipoasă ca vederea.
Ești verticală ca starea de
veghe.
Ești icoană ca marea.
Ești o femeie care mă face să uit
de mine și să cânt.

Uluire

Eu iubesc pentru că nu pot iubi.
Eu iert pentru că nu pot să țin minte.
Eu sunt poetul care și-a spus inima
fără să o înceapă vreodată.

Semănarea

Orice poem vrea să fie etern,
fără ca noi,
pădurea și marea,
să știm că acest
lucru nu e în mâna
nimănui.

Candid

Orice om poate minți fără gura sa.
Orice om poate asculta un semnal
fără să-l înțeleagă.
Nu mă faceți răspunzător
de lucruri pe care nu eu
le-am regândit!
Cine gândește poate face rău
numai celor vinovați.

Surplus

Ești vinovat de fiecare
lacrimă.
Mama m-a plâns
și eu am tăcut.
Ești vinovat pentru
faptul că ai tăcut.
Lumea m-a agonizat
și nu mi-a spus nimeni.
Ești vinovat pentru că
mi-ai spus prea mult adevăr.
N-am mai văzut oamenii
fără doruri și moarte.

Atenție

Când te-ai născut
nu trebuie să fluieri.
Orice sunet
ne poate fi fatal.
Ne e teamă de premoniții.
Stelele nu uită
ce uităm noi.
Orice naștere, am spus eu,
va mira
pentru că nu e ca
cealaltă.

Visător

Sper în scaune.
Sper în fiecare mână bolnavă.
Sper în fiecare mort
înflorit.
Sper în fiecare bețiv
nedestrăbălat.
Ceea ce nu ne schimbă, vă rog,
nu ne poate aduce liniștea!

Sfat unui prieten

Când fericirea
ne ia sănătatea, prietene,
casa noastră
se răstoarnă în propria noastră
jeluire.

Consolare

Tu mă poți plânge, prietene,
pentru că nu mă cunoști.
Cine te cunoaște este mort.
Cine te cunoaște nu descoperă
nimic nou la tine.
Tu, un străin față de mine,
mă înțelegi în inima ta.
Tu știi că eu fac parte
dintre aceia care sunt prea sensibili.

Fără preget

M-am îmbătat
cu viața la braț
și nu mai scriu poezie.

Eu scriu arhitecturi neînțelese
de cai și de stăpânii lor.

Cum aș putea să mai
fiu vesel fără să mint?

A minți înseamnă
a ști.

A minți înseamnă orașul
răzvrătit în soare.

Coboară rima și
mă apleacă valul.

M-am îmbătat conștient
de consecințe.

A minți înseamnă a
spune adevărul.

Doi îndrăgostiți

Noi ne certăm pe blocuri,
pe culoarea sângelui, pe pisici
nespălate.
Tu ceri să fiu oriunde
și să nu uit că te iubesc.
Eu îți cer să fii stea
sau să luminezi
sau să dansezi pe ramurile
de la copaci.
Noi ne iubim
descurajându-ne reciproc.

Consoană

Nu mai mi-e foame.
Am obosit de atâta mâncare
gândită și sărată,
de atâta apă scursă și fericită
dimineața și ziua.
Acum vreau
să mor ca o salcie împinsă
în mare, ca o lene stranie
pe o bancă.
Gata!
Să nu se mai aplaude
spinarea mea de pat!
Vreau să mă văd murind
și cu genele supte,
botezat de un gând miraculos.

Iarbă rea

Gândul meu,
gândul meu e un câine
ce mă latră.
Gândul meu e un deal
cu poeme,
un cer constelat de Icar.
Gândul meu, fratele meu…
Gândul meu, sora mea…
Ea, trecerea mea în sunet,
ca o săritură
de iepure…

Agonic

Când înveți să fii iubit
nu mai poți.
Mâncarea se strică
și devine săpun.
Ochiul se strică
și devine săpun.
Speli cu trupul tău
toate străzile.
Te lași spălat de
fiecare femeie cu
poalele fustei.
Când înveți, o, dealul meu,
nu mai poți
să nu sângeri!

Inimă

De cu patimă
s-a făcut ziuă.
S-a trântit
o stare de spirit
peste continentele mele.
Au luat foc
dar intestinele mele,
inima mea,
sarea înțeleptului.
Poezie, ce ne mai iubim și
cu cine acum?

Dimineață lugubră

Dimineața aceasta se mănâncă
ca o nebună cu țâțele
pline de stele.
Eu sunt pasager, cal
care mănâncă mașini,
vierme prea dulce
care cutreieră Bucureștiul.
Orașul acesta e o nimfă
spurcată care își varsă
balele pe bulevard.
Prietene, vino și ia-mă
din orașul acesta,
în care trecătorii sunt
trăsniți de gânduri sumbre!

Boală ireproșabilă

Mai sunt bolnav
pentru morți și pentru copii,
pentru că m-am născut
și pentru că soarele luminează
și mă tulbură trena lui
și cineva mă oprește
ca să mă sărute.

Mai sunt plictisit
cu mâna respinsă
și cu lacrima insolvabilă,
pentru că un creier negru
am de când cu decesul.

Nimic, statuie!
Nimic nu e prea ușor.
Nimic nu e prea greu.
Nimic nu e imposibil.

O, nu, statuie,
nu sunt gol!

O, nu, nu sunt piatră
dezvelită în stradă!

O, sunt așa de indispus
pe inimă!

Neîncredere

Tu mă minți
cu un măr.
Mă minți pentru că florile
nu sunt mașini.
Mă minți pentru că eu
nu sunt o boală stabilă.
Eu plec lin
dar mă întorc repede.
Tu mă minți,
mă minți clandestin.

Orașul și pasărea flamingo

O pasăre flamingo
m-a trecut peste șira spinării și
am ajuns gol,
spălat de nervi, în piața
mare. De aici m-am
învârtit în ceas,
în puzderia de roți și
de picioare,
pentru că pasărea, ca o
minte nevăzută,
se îndepărta grăbind,
grăbindu-mă.
Stai pe loc!, am vrut să-i zic.
Nu mă mișca de aici
pentru alte nebunii solare!
Omul trebuie să aibă un loc
pentru care nu mai face nebunii.

Filosofie fără Kant

Ideea soarelui
e o cantitate de ou fiert,
lampa din port aprinsă.

Acolo mă duc să întreb
despre cavou.

Ideea, da, o idee a soarelui,
pentru care graba
nu mai are timp
și e un lux de memorie
orice spațiu vital.

Recunosc pentru că mă
mișc și pentru că mă
văd în oglindă.

Dacă nu aș zbura
e o zonă a plictiselii,
crede-mă!

Eu nu fac decât arterită,
un joc lugubru.

O, jocul cu mortul frumos!
O, mortul!
O, moartea!

Nu îi mai puneți pletele în copaci!
Nu vă mai jucați cu limba lui prin
iarbă!

Morții trebui să joace,
să joace lampadarul străzilor.

Moartea trebuie plictisită,
stoarsă de vlagă și aruncată
în bordel.

O, moartea cea prea frumoasă!

Cheamă moartea
de hârtie ca să acopere
mașinile!

Carosabil deschis

N-am nimic!

Sunt tânăr ca o trecere
de pietoni,
ca un colaps de
alergări verticale.

Nu mai am nici vârsta
adolescentului îndrăgostit,
vârsta prepelicarului
care mănâncă muște.

Iubiților, câteodată
nu ne mai simțim lipsa!

Iubiților, camera mea
nu-și mai simte inima
și nici ritmul!

E cum am muri în noi.
E cum în mormântul nostru,
  cu două lămpi în oraș
    și zece lămpi în gară.

Trenul blestemat vine și mă ia.
Trenul mă respiră cu discordie
și mă ia.
Trenul mă ia
și mă ia.
Trenul acesta, o, trenul acesta
va mai ridica un mit singular!

Criză de grabă

Tu ești invizibilă
și mă apucă graba.
Tu mă scapi
și mă apucă graba.
Tu îmi forțezi mâna
și mă apucă graba.
Eu plec în grabă
și nu mă mai întorc.

Refren

Toamna ninge
cu nopți de crini,
cu alveole și mașini,
cu manechine și uzini.

Toamne ninge
cu tine, cu mine,
cu laptele ei,
cu părul ei,
cu bronzul ei,
al unei femei.

Toamna ninge
cu săruturile noastre
fugare.

Cântec pentru prieteni[5]

Am văzut mormântul vostru și
nu mi-ați spus nimic.
Ați tăcut ca niște
uși închise.
Eu venisem cu inimă bună,
cu dorul de a vă
îmbrățișa.
Iar voi nu mi-ați
deschis ușa,
gândul meu de o clipă.
V-aș fi spus cât
sunt de rece
mergând paralel cu Dâmbovița.

[5] *Prietenii* mei fiind Mihail Eminescu, Nichita Stănescu...și ceilalți din jurul mormintelor lor.

Pasivitatea zeului

Eu stau când
e absurd.
Toți latră, toți suspină,
toți se lamentează.

Eu stau, eu prea stau când e
absurd.
Toți aleargă cu pasiunea
de-a avea, de-a cuprinde,
de-a ști.

Eu stau, eu stau
prea absurd
pentru ei.

Aniversare

Trezește-te mai sincer!
Ziua se are numai pe sine
și dacă nu ai dansat cu ea
ai pierdut-o.
Ai mai pierdut o potcoavă,
un mort pârlit în obraji,
cu năvoadele aruncate în mare.
Ziua de azi
nu mai e ca ziua de dinainte
de oră, de creangă,
de bradul din fața blocului.
Ziua de azi latră iarna
și noi înghețăm.

Cuvinte pliante

Ne referim la noi ca
la paturi,
ca și cum am fi veșnici
și am avea paturi numai pentru noi.
Nu privim mai departe de blocuri,
de arcul de triumf, de cerul
ăsta murdar de deasupra.
Uităm,
desigur am uitat
să ne punem dinții la loc
și să ne potrivim cămașa.
Cravata să aibă nod,
pentru că ce se înnoadă
este de nedesfăcut,
iar ce se ține de mână
nu mai e *el* și nici *ea*.
Ei nu știu
lucrul acesta de rozi
ce sunt.
Tu însă,
când îi vei privi în
parc sărutându-se,
să le spui: nu mai e
nimeni al său
și ne-am furat fiecare
umbra celuilalt.

Împotriva presupusei existențe a nimicului
și despre dreptatea ce o au cuvintele scrise

Cuvintele
nu mai se spun
cu nimic
și nimicul a început,
da, a început să nu mai
fie.

Acum,
tot ce se spune
e adevărat și
împotriva a tot ce
e minciună
e adevărat
și chiar adevărul
e adevărat.

S-a pierdut, da?
Să nu mai vorbiți de nimic!

El nu mai este printre noi,
pentru că el a învățat să moară.

Ați înțeles?
Nimicul nu se mai spune în
cuvinte,
pentru că tot ce se scrie
e ceva, chiar și neînțeles.

Despre factorul continuu, recuzita textului și bărbatul acesta fără pereche

Starea mea
de gripă
se continuă,
ca un tren de călătorie,
ca o gară soarele.

Iau ziarul
și se continuă ideea
cifrelor.

Eu nu mai mor.

Eu mă continui
în alte semințe de dovleac,
în muzica unui casetofon
fărâmat de scări.

Privește-mi
burta albă!

Eu sunt bărbatul care
nu mai mor
și trădătorii se prefac în albine
și actorii stau muți,
stau în așteptarea,
în însăși așteptarea
rolului,
pentru că am să dau un
rol fiecăruia.

Pe tine te voi

pune la casă,
ca să iei banii,
banii lor nemunciți.

Intrați să priviți
pe cel ce nu mai moare,
pe cel mai frumos bărbat,
pe cel mai înțelept războinic!

El va plânge
în seara asta
și lacrimile lui vă vor
întineri ochii.

El va surâde
acum
și nu-l veți mai învăța
murind niciodată.

Examinare în fugă a stării de a vorbi și a spune cuvinte

Stau în piciorul tău
și mă dor miile de
picioare care nu ți-au
călcat umbra.

Să nu plângi de umbre, soare!
Masa are patru picioare,
cel care se zărește îl doare
și fiecare cântec
e o zare.

Stau în lehamitea oilor
și cașcavalul ploii
mă frământă,
mașina de tocat carne, da,
e totuși o idee cu tâlc.

Să învățăm repede,
mai repede cum se respiră,
cum se respiră sub apă
ca la o agapă,
unde toți se mănâncă din unul
și unde unul nu mai e
al nimănui.

El vorbește
și se tace ca un pod,
călători grăbiți
peste luminile cerului.

Cină la cineva cunoscut

La masa ta
mor câinii,
dinții lor stricați,
poleiți cu garoafe.

Eu iau loc pe scaun
și sunt servit cu o
porție de singurătate.

Îl privesc, o privesc
și mă privesc.

Eu sunt întrebat
și mă întreb.

Incendiu de la inimă la creier pentru o femeie

Am luat foc.

Mașina m-a călcat pe nervi și
am luat foc în gură ca să demonstrez
prezența aerului.

Am spus că ce nu se vede
este liber,
că ce nu se vede
este de vedere.

Am spus că limba taie creanga
de plăcere.

Am spus că vaca e lapte
până la urmă
și că rugăciunea e un
plumb străpuns
până la urmă.

Am luat focul în brațe
și ți l-am pus ție în
ochi.

Am luat soarele și ți l-am
pus la gât,
medalion, amintire
de la mine.

Am mers la vânătoare
și ți-am adus
coarnele celui mai frumos cerb

și ți le-am făcut cadou.

Vezi, vezi cât te iubesc eu
și tu mă ignori!

Alergare fără timp

Alerg desculț,
frânt de șira spinării
și cu capul străbătând
stele de mult apuse.

Acum nu mai am ajutor.

Ceea ce moare
nu mai este viu.

Ceea ce moare
nu mai trezește decât
amintirea a ceea ce putea
să fie.

Alerg, Sfinte Sisoe,
alerg ca un fulg de aer
și peste tot e numai
singurătate solară!

Eu și cel care a citit despre mine

El a înțeles fără mine.

– Nebune, i-am zis eu,
ce e mai bun:
aurul sau înțelepciunea?

El credea
că mă inhib,
că îmi înghit
omușorul.

– Nebune, i-am zis eu,
cartea e mai moartă
ca viața!

Cartea trebuie citită
ca cel care moare,
ca cel care moare...

El a înțeles
fără ca să fiu eu.

El s-a mințit pe sine
de pomană.

Pentru sine

Păstrează-mi o scrisoare,
un timbru de iarbă,
și lângă pâine un pahar
cu vin.

Știi doar că-mi plac
surprizele,
cele făcute cu grijă
și mult suflet.

Păstrează-mi acolo
o sărutare de aur,
una ca o eliberare
de zgomot și teamă.

Pe brațul tău simt
că nu mai
pot să mă tem cu nimeni.

Ludic și paraludic

Casa mea
bătută-n stea
baricadă de cafea,
mușcătură de furnică,
bântuirea de aripă.

Poezie,
scai de aur,
tu ce m-ai făcut balaur…

Tace-mi,
gândul e ninsoare!
Moartea-mi,
gândul e strânsoare.
Tace-mi,
vinovat de mult!
Moartea-mi,
o tăcere de cuvânt.

Risipă de lumină

Ca poet mă interesez de tot
dar mai puțin de mine însumi.

Tu ești *prima*, eu sunt
ultimul, poezie.

Tu vrei să mor eu ca
să se nască cuvântul,
să se strivească lebăda
ca să se nască puii ei.

Tu ești plăpândă iar
eu sunt mult mai plăpând,
ca o picurare de rouă
pe iarbă,
ca o iarbă, da, ca o iarbă
nepăscută.

Inconfundabilă

Vocea mea a rămas
în cuvinte.

A dat cu mâna
la tâmplă
și și-a atins buzele.

Buzele mele crude
s-au înfipt în aer
și au rămas
reci, acolo…

Poem pentru noi trei

Sunt rămas singur
lângă doi.

Voi doi ați rămas
singuri lângă inima mea
și tai spațiul alb
foarte pesimist,
încet și boreal.

Cine e unul e singur.
Cine e doi e singur.
Cine e trei e singur.

Noi am rămas ca apa
și nu ne-a strâns
nimeni.

Noi am iubit,
Dumnezeule mare,
ca niște nebuni neînțelepți!

Oricât de frig
ar fi,
iarna mă adun
sub voi doi
și sunteți casa mea
regăsită.

Careu de simboluri

Vântul e jucăria roșie
care se naște lângă
arbori.

Tai un arbore și curge
sânge.

Ungi mâna mortului
și plâng frunzele
viței de vie.

Culegi încet merele,
cuburile
și fără rost
vezi un cerc
care e o hartă a
serii.

Șevalet

Pânda mortului
e o masă.

Mănânci și se
trezește ochiul altui mort.

Morții între ei nu
sunt aceiași.

Capra între alte
opinci nu este aceeași.

Iubito, tu nu ești
aceeași deși ești femeie!

Autoportret

Îndrăgostitul țipă
ca nimeni altul.

El e un poem
de zile mari.

El este un îndrăgostit
notoriu.

Fără el am fi mai
puțin inteligenți.

Fără el îndrăzneala
ar purta alt nume.

Îndrăgostitul țipă
când ceilalți se retrag,
când ceilalți sunt
satisfăcuți cu ochelarii lor
netransparenți.

El nu suportă
să gândească prin altul.

El nu suportă
sugestia foamei
sau a locului prim.

El este ultimul pentru
că e primul.

El este ultimul pentru

că nu are rival.

Îndrăgostitul e iubit
de cel care țipă fără
vreun merit.

Baladă din România

Poezie, salcie pletoasă,
vremea trece și tu nu mă pui la masă,
tu mă lași înfrigurat
și de străbunii mei cântat,
pe acorduri de caval
și de nai oriental!

Ce m-aș face fără tine,
poezie cu suspine?!

Ce m-aș face fără noi,
munte de trifoi?!

Tu mă plângi
și mă îndoi,
ca ciobanul lângă oi,
ca tăcerea peste văi,
măi-măi, măi...

O nouă viziune competentă a ochilor și ceea ce nasc ei

Lacrima plânge
și e o mamă cu zece copii.

Ea se bucură de noi,
de fiii ei cei mulți
și mereu proaspeți.

Când nu ne cheamă
pe noi suntem triști.

Suntem triști când
nu plângem.

Și suntem veseli când
puii de rândunică
își fac cuib în
cuvântul „acasă”.

Particularul contra generalului

La noi tabloul
se răscoală
și inima e un trombon
ce tace.

Toți tăcem,
numai unul nu rabdă.

Toți murim fără buze,
numai unul are însă limbă.

Dar cel care vorbește
cântă mai mult
și e greu să-l
urmărești.

Antipoetica

Eu n-am învățat
ce e poezia și nici
cum e ea.

Eu am rămas repetent
la această știință.

Eu nu am știut niciodată
cum ea poate să
fie atât de sublimă.

Vă rog să mă iertați,
prieteni,
eu nu am știut că
scriu poezie și că eu sunt
poetul!

Pro éternité

Tot ce e nou
e o exagerare.

Steaua luminează și
nasc porcii securi
transparente.

Vocile apei
rup râurile
și se revarsă în
corăbii.

Nu există decât
lucruri vechi care se retopesc.

Atât e noul:
cât nu se exagerează
și mai mult.

Ascultându-l pe Chopin

Muzica ta tristă
m-a învelit în batistă
și am dat drumul la tauri
să zburde.

Erau liberi de ei.

Libertatea este un apogeu
al lui eu.

Libertatea preferă să se dea
și nu să se ia.

Ascultam muzica ta
și îmbătrâneam de copil,
de prunc cu suzeta în
gură.

Nu am învățat să văd
pentru că am iubit mult,
prea mult.

A învăța
nu e a asculta.

A vedea
nu e a iubi, majordomule!

Orice liniște e o neliniște
de faianță.

Orice scândură e bună

la întins sângele și
plămânii
și creierul.

Dacă ar fi liniște
eu aș zbura ca o
ceașcă de cafea
în limba română.

Numele meu

Între *dor* și *in*
sunt părăsit și suspin.

Pleacă steaua neagră
și vine cea albă,
ca și cum cealaltă e
mai ușoară.

Cine nu mai poate
să geamă?

Mi-a răspuns fără o mamă,
zână lui in,
pelin, zmeurin.

Sunt intraductibil
ca seara, ca patria,
ca moartea.

Sunt intraductibil
de la *in* până la *dor*.

Și ce dor o să-mi fie
de trecerea peste pod!

Mișcarea roții

Călătorule cu ochii de tei
nu mai trece peste lei,
nu mai mânca grauri
și morți
și preoți cu mațele rupte în sorți!

Culcă-te pe nasul ploii!
Culcă-te de un gândac!
Culcă-te de strada fără mașini!

Moartea trece îmbrăcată în fustă
și albă.

Nu e negru decât sânul ei.

Călătorule, nu mai amuți
de șarpele gri!

Tot ce privești te minte
dacă nu atingi.

Rapsodie cu cai

Vestimentația plopului
nu e teatru.

Teatrul e numai omul,
numai fața omului.

Plopul e un om simplu,
e o sărăcie lucie
de sentimente.

Omul știe să se pună
în vitrină,
știe să mintă lumina.

Omul are masca,
da, ca un animal de pradă
care pare să aibă gheare docile.

O, de aceea poemul
lovește cu palma
cu care sărută!

Lecție

Nu e greu să taci.
Nu e greu să vorbești.
E greu să legi pe *eu* de *tu*.

Atât de greu e
încât soarele stă pe loc.

De la *mine*
până la *tine* mor.

De la *tine* până la *mine*
se nasc sute
de idei.

Nu e greu, nu, nu, nu e greu!

Să știi că nu e greu
să vorbești când
ar trebui să taci.

E greu să vorbești
când toată lumea
se împăunează
cu o delirantă locvacitate.

Prezență

Mă simte iarba
pentru prima oară, pentru ultima oară?

Mă simt și eu mergând
în soare, bând razele sale,
burta lui verde și aerul său laconic.

Orice vers parcă nu l-am scris eu.
Orice vers parcă l-am scris eu și e primul.
Orice vers parcă e mai trist
ca primul apus
și mult mai trist ca primul gând.

Ehei, oameni buni,
primul vers poate nici
nu a început să se scrie...

Laconism și elocință

Cine nu plânge
e un fir de praf.
Cine nu plânge n-a
mâncat ceea ce trebuia.
Cine nu plânge
e slobod de avort.
Cine nu plânge e o palmă
goală și slută.
Cine nu plânge
și n-a plâns?!

Răgnet de soare

Fără să mori nu te naști.

Nu te naști pelicanule,
zebro, Nichito!

Nu se naște soarele
fără dorința de moarte.

Nu se naște barza
fără dorința de a pleca.

Ne e lăsat drumul.

Ne e lăsat timpul
pentru a-l face.

Avem un timp pe care
îl pierdem
cu această hartă.

Hî, ce joc simplu
și ce complicare din
partea timpului!

Argumentele fragile

Sunt iubitor de străini
pentru că eu nu am casă
și îi primesc pe oameni
numai în sufletul meu.

Eu nu am casă
și nici nu vreau să-mi fac
una.

Vreau să rămân ca Tine, Doamne,
fără pernă, fără loc unde
să-mi plec capul,
durerea capului,
bucuria lui.

Tu, străine și nestrăine,
vino la mine,
om cumpăra un câne,
ca să ne latre
și să ne muște rău
de umărul tău,
de umărul meu.

Și-apoi, amândoi,
n-am mai avea
decât cerul,
sub care vom sta
ca roșiile în vrej.

Mioriță

Trezește-mă în câmp,
mâncând un gând,
ca timpul dumnezeiesc
deloc lumesc.

Și lasă-mi pe ochi
piramide de dor,
frântura de cer
când stelele pier.

Căci, mioriță și
oaie bârsană,
milenii la rând
fi-vei năzdrăvană!

Și geniul va spune
ce doare cu foc:
iubirea de cântec
și dorul de joc.

Metru în odă antică

Nu pot să mor
pentru că știu acest lucru.

Nu pot să fac ceva
fără să știu.

Nu pot să mor
dacă nu știu cum e, Doamne!

Viața nu conține moartea.
Viața nu știe ce ascunde umbra.

Noaptea e numai a ei.
Noaptea e singura
care se conține pe sine.

Nu pot să mor
pentru că nu am învățat
acest lucru.

Realitate

Nu poți să reziști mult.
Cel ce arde se termină.
Există un sfârșit, un plâns, un mormânt.

Există un semn cu mâna.

Nu rezistă decât cel care duce
în spate un mort.
Numai acesta n-are trecut.
Numai acesta nu reține cine
l-a mințit.

Nu poți, prietene,
nu poți să plângi fără ca să umpli
cerul cu lacrimi!

Două versuri

Bucură-te că
nu ai înțeles!

Cel care a înțeles
nu se mai bucură.

Carusel

M-a vizitat o tăcere
cu rochii.

Rochiile ei
m-au înfiorat.

Pe sub fiecare somn
curgea un ochi.

Pe sub lumină
curgea umbra,
umbra pământului.

După aceea am fost
vizitat de nimeni.

Explicație dublă

Orice poet e mai nebun
ca moartea.

Orice poet vrea să facă
din moarte un teatru de
psihopați.

Gustă iadul puțin
și ai să-l cunoști pe poet!

Gustă inima albastră a lui
și ai să-l detești mai puțin!

Dacă nu ai să-l iubești
cu siguranță ai să-l admiri,
ai să-l admiri.

Noua scrisoare

Pacea din cuiburi de
porumbel vine.

Pacea de acolo, de
acolo vine și ne
întâmpină.

Stați cu armele în sân!
Stați cu sânul lângă inimă!

Pacea din cuibul de porumbel se vestește.

Pacea, ah, pacea ta și a mea,
de acolo, din cuib vine!

Răsuflare

Orice statuie
e asemenea pietrei.

Numai inima
care bate în ea
diferă.

Elogiu

Scriu pentru că n-am
final.

Dragostea mea nu știe
să se oprească.

Vrea prea puțin și
suferă de doctori.

Scriu și n-am
alt gând.

Ce m-aș face
dacă n-aș mai
găsi cerneală?!

Poem

Orice zâmbet
e o pasăre
gâtuită de aer,
draga mea!

Aplauze

Sunt primul mort cu aripi.
Ce trist!
Ce melancolie!
Am băut iepurii stelelor.
Am mâncat sărutul gâzelor.
Dincolo, în munte,
m-am rugat cu sfințenie.
Apoi am scris o inimă
ca un cutremur,
ca o tenebră activă.

Pacifism

Dacă am face și câinelui
o cușcă mai mare.
Dacă am ruga mărul
înainte ca să luăm un măr.
Dacă am întreba cerul
dacă vrea să îl privim.
Dacă am săruta floarea
cu multă gingășie.
Dacă înainte să ne îndrăgostim
am întreba-o pe femeia aceea
dacă și ea vrea,
n-ar mai fi injustiție.

Invitație neprevăzută la reflexie

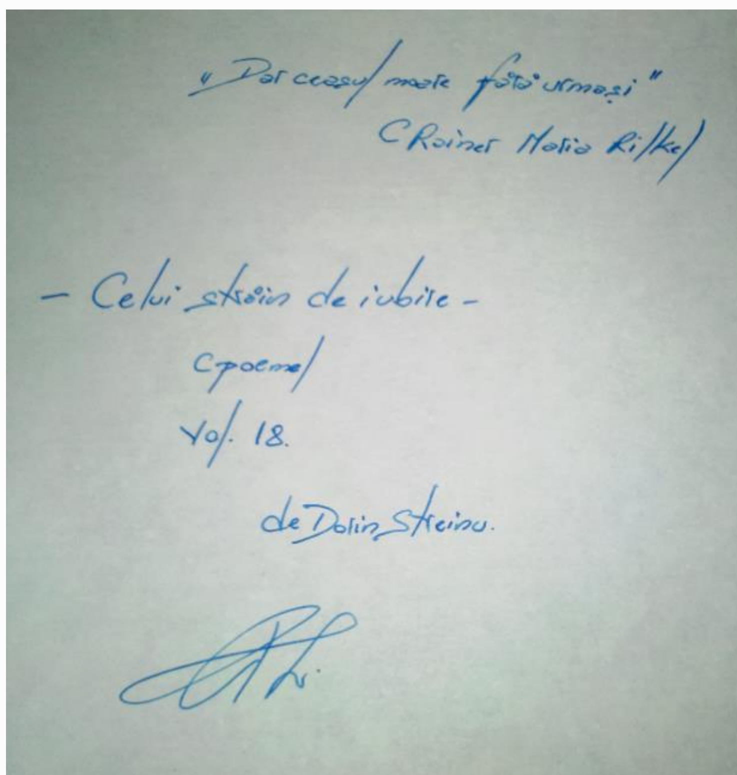
Pare-se mă doare
gândul negândit,
femeia nestrânsă în
brațe
și neculcată în iarbă.

Pare-se
sunt un bărbat cu
ochi înfiorător de verzi,
în care cel care crede
moare de trei ori
mai înainte să se nască.

Pare-se cuvintele mele
nu se mai termină
și e prea plăcut[6].

[6] Am terminat acest volum în ziua de 28 septembrie 1997, după care mi-am notat: „Mă simt liniștit de gândurile negre”. Am semnat manuscrisul sub această formă: „Dorin. Scris de cel mult prea străin de liniștea iubirii”. Aici, acest volum l-am redat în mod parțial.

Cel străin de iubire
[vol. 18 de poeme/ 1997]

Divagația română opus 19

Acolo unde erau lacrimi
eu mi-am oprit cântecul
și am țipat lei, tigri, șacali,
să scormonească
în blocuri tot ce nu este spus.

Eu am spus să fie sfărâmată
arta lui unu și a lui doi
și a lui cinci și a lui șase,
arta celui ce ține minte briza
și soarele răuvoitor al apusului.

Am oprit acolo unde
erau lacrimi
și l-am luat în brațe
pe cel ce plângea.

Cerul era străpuns
de capre cu fruntea sidefie,
de colaci de salvare enormi,
ca niște covrigi cu susan
pe care îi mâncam într-o gară.

Mă durea frica de cuvânt
ca un bold ce-mi rănea degetele
și mă întrebam stins,
cu mâna întinsă,
dacă lacrima naște stele,
dacă steaua naște frică,
dacă frica naște moarte,
dacă moartea naște
regăsirea.

Pe spatele norilor mi-am spus
încet:
„Nu sunt tatuaje, nu sunt
speranțele șerpilor, ale gândacilor!”.
Mi-am spus încet: „În moțul norilor
nu sunt fantomele creierului,
nu este foamea ce agită stomacul,
nu este somnul care îți închide
ochii!”.

Cel care plângea
nu mai plânge.

S-a ridicat și și-a plâns

umărul pe umărul meu
și s-a transformat într-un rug,
rug aprins.

Poem de acasă

Îmi este rău de adâncimi,
de multele dureri ale inimii.

M-a ajuns singurătatea
ca pe un copac
la margine de pădure,
de pădure verde.

Din când în când
mă mai vizitează un prieten,
galant și cu inimă
bună.

De atâtea poeme
nu mai țin minte nimic.

Nici ceea ce scriu azi
nu mai îmi rămâne,
ca un buchet de trandafiri în vază,
în vaza pusă pe masă,
pe masa din camera mea.

Sunt obosit
și din acest lucru mă caută
singurătatea.

Crudă este această singurătate,
cu palmele ei sincere
și nesigure!

Poetul, acel tânăr
entuziast,

acel tânăr ce căuta cu toată inima,
se simte pierdut
și singur,
părăsit,
părăsit ca un copac verde
la marginea unei păduri
uscate.

Poetul și actorul

Pe cel sincer îl urmărește
actorul,
cel cu mișcări scenice
deșucheate.

De multe ori – și e trist –
aceștia doi sunt confundați,
ca și cum noaptea se poate
confunda cu ziua și
cerul cu pământul.

Poetul,
acest minunat cântec,
își declamă sufletul,
sentimentele lui pure
și nevinovate.

Actorul vine
pe scenă și vrea să le
egaleze,
vrea să spună că și el,
fără nicio durere în
plus,
poate,
poate să facă același lucru.

Dar el este o imitație fadă,
doar o imitație făcută cu sânge rece,
cu sânge de ofidian.

El nu poate fi cald,
nu ne poate umple inima.

El este doar un clinchet
de clopoțel fără rezonanță,
fără vibrații interioare.

Însă când vine poetul,
poetul cel drag și frumos,
te cutremuri,
te cutremuri până la
lacrimi.

Întoarcerea acasă

Am călătorit destul,
destul printre străini.

M-am întors acasă,
în țara mea,
în liniștea satului meu.

Cerul e senin deasupra.

M-am întors
singur.

Acesta e drumul meu:
un drum pe care nimeni altul
nu l-a mai parcurs.

M-am întors nu pentru
a mă înălța.

M-am întors nu pentru
a răni pe cineva.

M-am întors să simt via,
mirosul ei înainte de a fi
culeasă și să beau must,
cu inimă lină să beau și
să mă veselesc.

Vreau să fiu,
pentru ceva timp,
din nou arhaic,
din nou copil fără datorii

și fără scuze.

Doar atâta vreau.

Știu că n-am să-mi
găsesc liniștea eternă aici.

Cine știe unde mă voi
opri pentru ea!

Doar un pic de liniște
vreau acum.

Și cerul de deasupra
e liniștit parcă...

Lacrimi, dragii mei, pentru voi

Plâns,
am plâns pentru voi, dragii mei,
pentru voi.

Am plâns sincer,
sincer ca noaptea în care
urlă câinii,
câinii singuratici.

Așa mi-a venit mie:
să plâng.
Și putea să-mi vină să cânt.

Dar voi, dragii mei, nu o să
mă urâți pentru acest lucru.
Sper să nu mă urâți
pentru acest lucru.

Am privit duzii: le trecea frunza,
frunza în toamna friguroasă
și am înghețat, așa,
privind apa cum curge,
apa cum curge...

De aceea, deodată,
mi-a venit *să plâng*, să plâng
și nu *să cânt*.

Dragii mei, poate părea
un gest gratuit.

Dar am plâns pentru voi,

cei care nu veți mai avea aceeași fericire,
pe care eu am trăit-o în viața mea.

Am plâns, dragii mei, am plâns
și mi-a fost teamă că e
prea puțin,
că e prea mult, poate,
e prea mult.

Vă rog, priviți acum păsările
care nu se mai întorc!

Și nu plângeți și voi, nu plângeți și voi,
pentru cele ce vi se întâmplă
să pierdeți!

Poetul și casa

Orice poet trebuie
să aibă undeva o casă,
chiar o casă părăsită,
unde să-și aline inima.

Să nu fie,
spun,
să nu fie un poet care
să nu aibă măcar un perete
dacă nu patru pereți.

E o rușine pentru
națiunea care nu știe
acest lucru,
măcar acest lucru.

El simte nevoia
să plângă undeva
și să nu-l audă nimeni.

Dacă are o casă sub cer,
dacă are o casă,
acolo poate să plângă
și să-și aline inima.

Iresponsabil

Starea de melancolie
mă trage în urmă
ca pe un tren.

Ea mă privește atent
de parcă aș fi
un robinet înfundat.

Nu găsește nimic
de spus dar mă
privește atent.

Parcă n-ar vrea
să mă uite sau
să mă țină minte.

Seara însă mă lasă
să dorm.

Dar mă trezesc și insomnia
este veșnică.

Poemul de după ce mi-am dat seama

Toți știu de mine
numai eu nu.

Toți știu ce trebuie să fac
numai eu nu.

Toți știu ce gândesc
numai eu nu.

Toți știu ce nu știu eu
numai eu nu.

Până la urmă am să aflu
că nici eu n-am existat.

Au existat numai *toți*.

O poezie începută cu „sunt”

Sunt nepăsător
ca un băț de chibrit.
Sunt nepăsător
ca vârful unui ac de păr.
Sunt nepăsător ca o doamnă
care vine de la amantul ei.
Sunt nepăsător ca un cerșetor
care n-a primit niciun ban.
Sunt nepăsător ca un câine
fără un picior.
Sunt nepăsător ca o lustră
aprinsă.
Sunt nepăsător ca atunci
când mi-a murit fericirea.

Autodevorare

Poezia e de la mine la tine.

Mie mi-e dor
și cred că și ție.

Îmi vine să mor acum,
să mor numai pentru că te
iubesc nu puțin.

Nu știu ce mai e cu cuvântul.

Eu știu că viața mea
arde prea mult și
mă seceră.

Cele patru milostiviri ale poeziei

Doamne, mă rog pentru cei ce nu știu
  să se roage.
Doamne, mă rog pentru cei ce nu-și
  pot găsi cuvintele ca să se
  roage.
Doamne, mă rog pentru cei
  nu îndrăznesc să se roage.
Doamne, și în cele din urmă, mă rog,
  mă rog pentru cei ce au uitat
  să se roage, Doamne.

Poem care-și dă gândurile pe față

Acum te-aș săruta
până te-aș face apă,
până ți-aș seca râurile și pârâurile
și văile și odăile
și lămpile și odăile
și nalbele și odăile...

Acum te-aș face apă,
semănare a unei ape,
călcătura unei ape,
supurarea dulce și zgomotoasă
a unei ape.

Acum, în această clipă,
în acest loc, în acest anotimp,
în acest spațiu intervocalic,
ți-aș spune pe rând și lacrima mea
și patul meu și noaptea nopților mele
și dorul meu bătând ca o candelă[7].

---

[7] Volumul a fost terminat în ziua de 17 octombrie 1997 și l-am semnat astfel: „Dorin cel nestrăin și străin”. Iar aici am reprodus o mică parte din volum.

Cuprins

Din nesperata limbă a dezamăgirilor
[vol. 16 de poeme/ 1997]

Călătorului fără pat
[vol. 17 de poeme/ 1997]

Cel străin de iubire
[vol. 18 de poeme/ 1997]

© Teologie pentru azi | 2014
http://www.teologiepentruazi.ro/

Această carte este *proprietatea* Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș. Ea *nu poate fi* tipărită și comercializată fără *acordul său direct*. Volumul de față este *o ediție online gratuită*.

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

© *Teologie pentru azi*
Toate drepturile rezervate